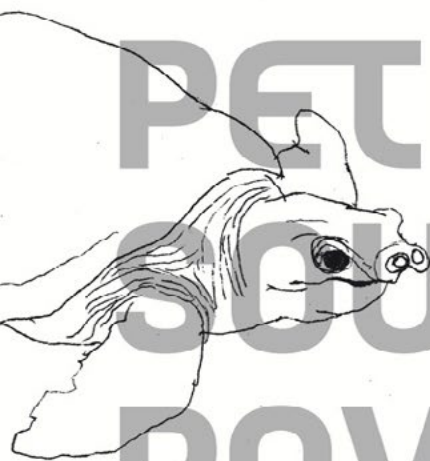

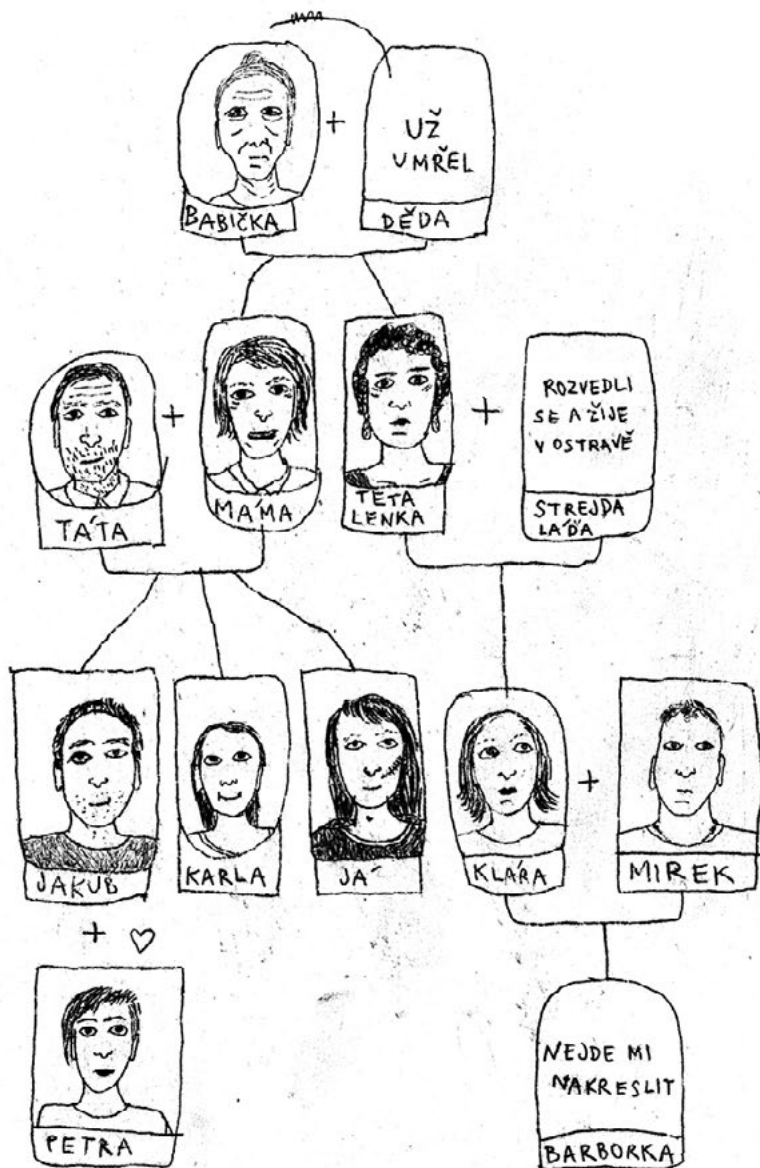
PETRA
SOUKU/
POVÁ

MARTA
V ROCE
VETŘEL/
CE

host

LIDI, CO BYCH ZACHRAŇILA (KDYBY BYL KONEC SVĚTA)

1. MAŇA
2. TÁTA
3. ROBERT
4. JAKUB
5. KARLA
6. LINDA
7. ZUZ
8. RÓZA
9. DANIEL

LIDI, CO NEZACHRAŇIM

1. KAPROVÁ - fyzika	5. TŮMOVÁ
2. RUML - nutí mě přezouvat	6. HRABÁK - smrdí
3. PONĚLÍČKOVÁ - šikanovala mě na zš	7. DANIELOVA MATKA
4. SOUKUPOVÁ - natoukana náha	8. HORÁČKOVÁ ZE 3. PATRA - furt vysírá

Brno 2011

PETRA
SOUKU/
POVÁ

MARTA
V ROCE
VETŘEL/
CE

© Petra Soukupová, 2011

Illustrations © Nikola Hoření, 2011

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2011
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2522-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-2523-2 (EPUB)

ISBN 978-80-275-2524-9 (MOBIPOCKET)

Pro Tomáše

Ráno po tý sangrii špatně, ale donutit se a vstát k společný snídani.

Píše Linda, jestli je mi taky tak zle jako jí, řekla bych, že jo. Píše znovu, rodiče ji berou na sváteční oběd, bojí se, že bude zvracet. Sou večery, kdy Linda není ani trochu nudná.

Obvyklý nedělní program. Hádka při snídani s Karolínou, která chce jíst a poslouchat při tom empétrojku. Přijde se sluchátkama, hrozně jí to řve, oba rodiče se do ní začnou navážet. Byla bych ráda na její straně, ale chová se jako blázen, tak nic. Mě si nikdo nevší-má, sem neviditelná, tak to má být. Po snídani za babičkou, celo-rodinně, ovšem kromě Kuby, ten nemusí, protože tu prostě není, co na tom, že bydlí při cestě, on se nemusí prudit půl dne v autě a pak tam. Že bych zůstala doma já, nemyslitelný.

Babička už tu třeba dlouho nebude, tak nebuď líná, řekne máma a má pravdu, tak nejsem, a jedem, jako dítě, připoutaná vzadu, sestra s empétrojkou, já bez, chyba, poslouchat, jak rodi-če poslouchají český rozhlas dvě, samý kec, a bavěj se o tom, jak musej uklidit sklep.

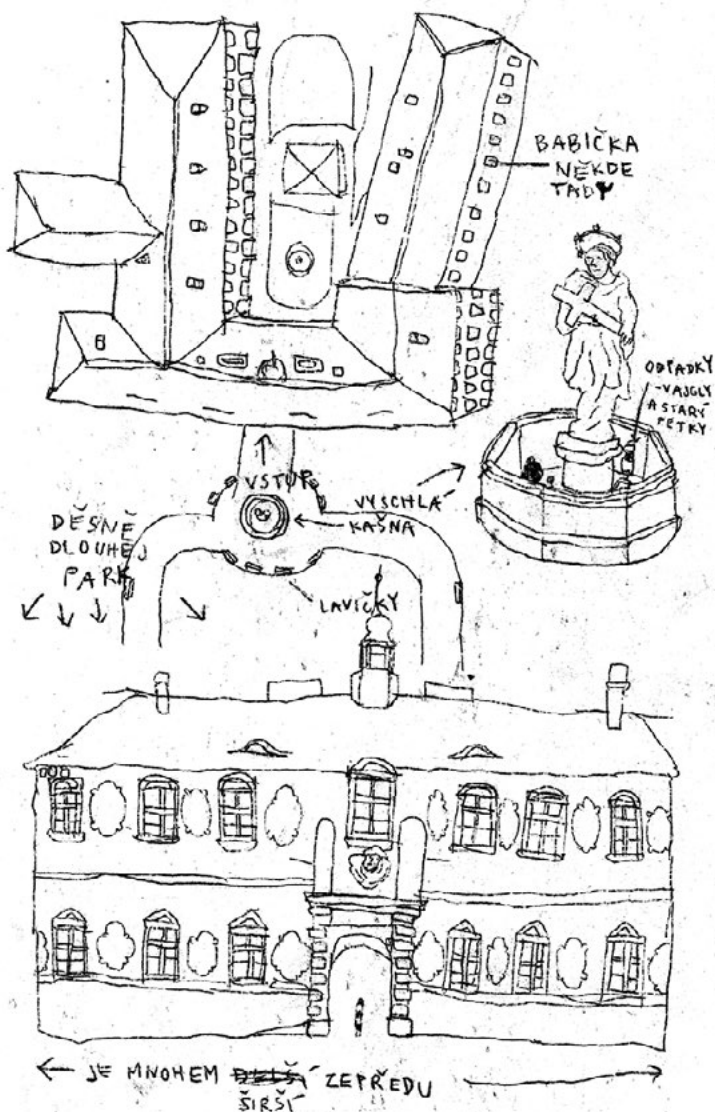
Když dojedem, další hádka rodičů s Karlou, sestře zřejmě slu-chátka přirostly k hlavě.

Vystoupíme, vedro. Než dojdeme parkem k zámečku, sem zpo-cená, mokrý kola v podpaží, nechápu to; i když sem hubená, proč se tolik potím, proto nosím skoro jenom černou nebo bílou, ty ne-máš ráda barvy? zeptala se mě máma jednou. Mám.

V parku několik dalších rodinek, všichni ve stínu, stařenky s holema. My ale dovnitř, spíš jenom přání, že by babička mohla vstát. Vevnitř chládek a smrad. Sípavej dech. Boty vržou na linu. Jdeme a mlčíme, a když už se něco řekne, tak šeptem. Jako kdyby ti lidi měli uši jako rysové, přitom je to přece naopak. Na babič-ku hulákáme.

.....

DŮCHODÁK:

Jako pokaždý, první pohled mě skoro zabolí. Úplně mi to sevře něco vevnitř. Je strašně malinká. Nepoznává nás. Že Karolínu, to chápu, vypadá jako nějaký kluk v obřích hadrech, ale my ostatní sme pořád stejný. I přesto, že ji nepoznává, má z K. největší radost. A ona jí dá dokonce poslechnout nějakou svoji hudbu, nacpe jí ty peckový sluchátka do uší, vlastně dojemný, a pustí jí nejspíš ten svůj hip hop, vnímá to babička, *penerskej dezert, ty sráči?* Spíš ne, protože se trochu usmívá. Pak si toho všimne máma, co K. dělá, a pošle ji ven. Zvednu se taky, ale máma na mě ne moc milej pohled, tak sedim dál.

Táta říká babičce *maminko* a vyká jí. Taky dojemný. Rodiče kontrolujou, co tu má, a ukládaj, co přivezli, jako kdyby na těch nutričních pitíčkách záviselo všechno, jako kdyby babička přestala hubnout, jako kdyby ji ty drinky měly zachránit.

Pak se na mě babička podívá a řekne: Julinko, od čeho máš tu jizvu? Mně vyletí ruka, nejnavyklejší, nejpřirozenější pohyb, dotknu se jí, je tam, vždycky, moje jistota, v tomhle počasí asi zčervenala. Pak mi to teprve dojde, babi, já sem Marta, mamka je Julinka.

Tím babičku zmatem, dál mlčí. Z okna vidim Karolínu, sedí se sluchátkama na lavičce a malinko se kejeve do rytmu.

Ven nejdem. Sedíme. V okně moucha, pořád dokola naráží do skla. Na vedlejší posteli další babička, sama, celou dobu se zavřenýma očima. Myslim na Roberta, jak sme se minule viděli, šla sem na oběd s holkama, všechny z něj hotový, vim, stejně se díval jenom na mě, a ostatní holky si toho všimly a pak na mě koukaly hnusně, ale mně je to jedno, protože co mi ony můžou, když sem tam jenom na léto, už brzo odejdu.

Vůbec si nedovedu představit, jak bych mohla takovouhle práci dělat natrvalo, neomezeně, každý ráno tam, se všema zadobře, ty malý šarvátky, ty křivý úsměvy, ale nemusim nic, neusmívám se na nikoho, jenom na Roberta, a teď se taky usmívám, jak na něj myslim. Vidí mě máma, nedívá se na mě hezky, v důchodáku je to

.....

nejspíš zakázaný, přibelhá se třetí babička, má tu taky rodinu nebo někoho, dva lidi, vypadaj výrazně starší než naši, ale vida, paní se s mamkou zná, vesnice, celej okres se zná, a paní je dokonce mladší, ale bachratá, a košile osumdesátky, hned je vidět, když je někdo z města, a já mizim ven.

Vyhnou se K., sednu si ke kašně, vyschlá, v ní odpadky. Vysnívám si, jak se mnou jednou jede za babičkou Robert, jeho autem, třeba mě i nechá řídit, až sjedem z dálnice, a půjdem tady tím parčíkem, štěstí, všichni na nás čuměj, sme totiž šťastný a hezký. Dál ta představa neni, stačí mi jen dotek jeho ruky a to štěstí. Mám několik variací těchto šťastnejch chvil: jízda vlakem, hlava v otevřeným okně, vlajou mi vlasy, Robert stojí za mnou a objímá mě. Jdeme na večeri s Lindou a tím jejím Mistrem vejtahou, a Robert je zábavnej a vtipnej, a já se mám.

Domů, čtu, Havlíček — *Ta třetí*, četla sem od něj lepší věci, ale pořád je to on, baví, a venku křičej děti na hřišti, až mě ten zvuk uspí.

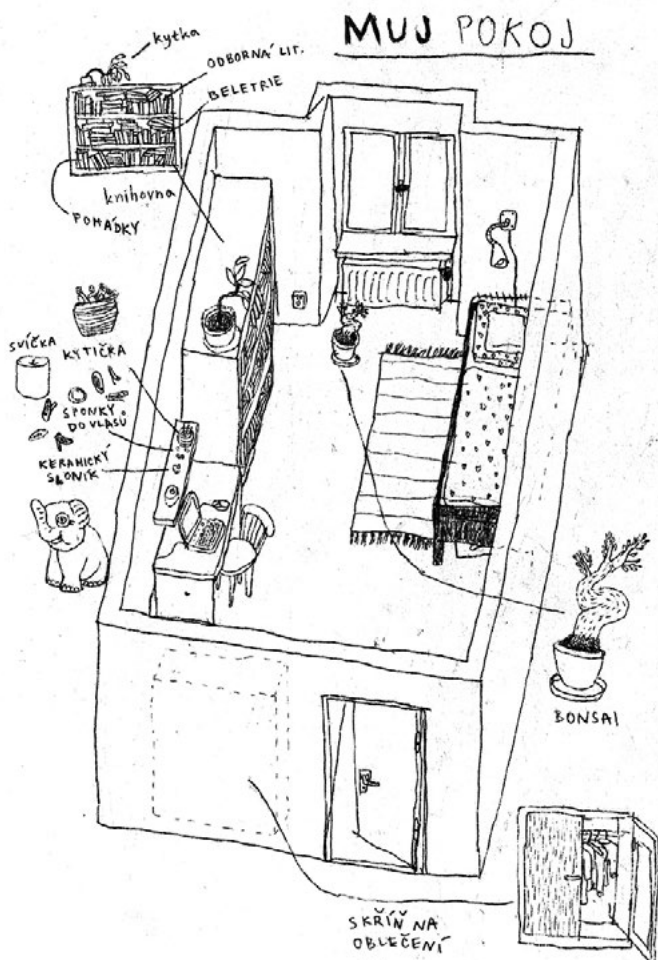
Probudim se v sedum, ven, že koupit kolu, dám si cígo. Je teplej večer, ve vzduchu ještě léto, stmívá se, smutná chvíle dne, ať už je zítra, ať už ho vidim, vida, i takhle se dá těšit do práce.

Večeře ponurá, večer už nikdo nemá chuť mluvit, Kájina empé-trojka šumí, rodiče zprávy, já Havlíčka.

Už u sebe, když přijde brácha. Nevylezu, on sem taky za mnou nepřijde. Karolínó, Kuba je tu, křičí máma, vylezu, já čau, on čau, zalezu. Určitě si přišel pro nějaký jídlo. Prej že žije sám. A pak si sem nosí prádlo. Prej že má rozbitou pračku. Hra na dospělýho. Blbec.

Pondělí 2. září

Ségra do školy. Je mi jí líto. Oblíkně se jako hastroš, obří kalhoty, triko, divný masivní kecky. Načůřenej výraz jako standard. Neni

to lehký bejt mladej hiphoper, co když má člověk třeba dobrou náladu? Vidim, jak to tátovi vadí, ještě před dvěma rokama nej-
sladší princeznička, dva culíky, sukýnka a blůzka, ale mlčí, naloží
ji do auta a odveze.

.....

Vim, že takhle kouká i na mě. Naděje českýho tenisu (v jeho snech, samozřejmě), a teď tu stojím a mám džíny dole ochozený, což je podle něj snad horší, než kdybych byla Hitler, a na tašce placku Homera Simpsona. Jenže já žádná naděje nebyla, akorát táta by to nikdy nepřiznal, do konce života bude říkat, kdyby ses snažila víc, tak by to šlo. Kecy.

Ráno při snídani máma: Kubík má holku, budou se stěhovat, budou bydlet spolu. A máma je pozvala v pátek na večeři.

Vedro. Roberta vidím jenom chvíli, až odpoledne, takže den na nic, odploužit se domů, najít tam Karolínu v mém triku, který sem si chtěla vzít zítra na sebe.

Hádka s K., řekne mi: tobě je to triko krátký, kouká ti z něj břicho a to je trapný, nenosíš ho, jenom sem si ho pučila, vrátím.

Já jí: chodíš oblečená jak hadroš, to triko je ti strašně velký, si drzá, nikdy už mi nelez do pokoje a nehrabej se mi ve věcech. A náno, řeknu ještě.

Sundá si to triko a hodí ho po mně. Smrdí potem, což jí taky řeknu. Nečekaně se rozbere.

Vypadá to, že s pocením má v naší rodině problémy víc lidí.

Večer mi dá máma sodu, že K. nadávám. K. sedí a čumí jak budha, jako kdyby to na mě neřekla. Táta se přidá, to jsem mladá dáma, když takhle mluvím? Náno? Copak to je nějaká nadávka?

V půl dvanáctý začne *Markéta Lazarová*. Těším se na ni. Nebo, to ne, ale asi bych ji měla vidět, třeba ji nebudu muset číst...

Úterý 3. září

Usnula sem u *Markéty*, pamatuju si asi dvacet minut, strašná nuda, v noci mě probudila máma, v televizi záznam z parlamentu nebo co, v první chvíli mě to úplně vyleká, spát do postele, ráno přeleže lej krk. Přesto krásnej den, na cigáru potkat Roberta, jde kouřit ven s nějakým kolegou, pozdraví mě, jako bysme se znali, tak

hezky, vesele. Kouká na mě, pořád, pořád, potím se přitom, cejtim, a neposlouchám, co mi vypráví Helenka, která na cígu se mnou. Zbytek dne už nic, po práci na pivo na zahrádku s Rózou, piva tři, rozveselená, jak si s ní rozumím, jak jí popisuju svoje pocity a ona to má úplně stejně. Jak podle jednoho pohledu poznám, že to tam je, že se to stejně stane, že prostě budem spolu, že on mě chce. Nikomu jinému bych to říct nemohla, abych nevypadala nafoukaně, ale Róza to má stejně.

Rozloučit se s Rózou, potkat bratra, má na krku foťák, pozér, a tu holku, malinkou a ostříhanou na kluka. Petra. Ráčkuje. Blbý, když má *er* ve jméně.

Po příchodu rodiče nesouhlasnej pohled. Co je, mám prázdniny, ne? A to snad znamená, že musíš pořád pít? Přemejšlim, co

.....

bych řekla, za týden jít třikrát na pivo, to mi nepřipadá moc, jenže začne nějaká detektivka, táta si dá televizi nahlas, přestane vnímat, a máma si odejde čistit zuby.

Před usnutím nová scénka. Potkáváme s Robertem bráchu s Petrou a pak jdeme spolu do hospody, a brácha mě nesere jako vždycky, Petra je v klidu, je to milý setkání a Robert mě hladí po noze a pořád se mě dotýká, dívá se jenom na mě a mluvíme o tom, co si koupíme do bytu.

Pak si to zakážu. Co si vysnívám, to se nikdy nestane, to už je dlouho známý, a já chci, aby se tohle stalo. Myslim teda na to, co si zítra vezmu na sebe a co si dám k obědu. To je fuk, když to nevyjde.

Středa 4. září

Vedro, ještě asi o tři stupně víc. Ráno vyjít v tričku, a než dojdu na tramvaj, celá ulepená. A lesklá.

V práci na cígo, a tam Helena s R., ta mrcha šla beze mě, a ještě se na něj směje, otočím se a odejdu a celej zbytek pracovní doby nepromluvim ani slovo. Heleně se schválně vyhýbám. Vysnívám si, jak ji zejtra vyhoděj.

Domů, vim, že dnešek už nic nezachrání, a máma ať s ní jedu na nákup, že jí nikdo s ničím nepomůže, že já si tam jenom přespávám, ať se taky nějak podílím. Z pokoje se v tu chvíli ozve ta hrozná Karolínina hudba, tak řeknu, ať jede Karla, stejně se tu celej den válí, já byla v práci, a že odchod, chci si dát sprchu, a máma mě chytne za ruku, Kája je malá, chodí do školy, tak nebuď taková, a já jasné, ale na to, aby poslouchala hip hop, malá neni, tak řeknu: a na tuhle hudbu malá neni? Jenže máma neumí anglicky, tak se začne zajímat, a já se do toho vlastně nechci pouštět, tak řeknu, ať mě nechá, že se jdu vykoupat, že je mi špatně, že mám dostat menstruaci, což by i mohla bejt pravda, a máma mě teda nechá.

Když se svlíkám v koupelně, slyším, jak jde máma ke K. do pokoje, a pak zmlkne muzika. No.

Při večeři celá aféra z textů, co poslouchá K. Táta anglicky umí. Teda, ona poslouchá i české hip hop, radši ale mlčím. I tak jí daj sodu. Dívá se na mě zle.

Po večeři zalezu k sobě, čtu a přitom čet s Lindou, chystaj se s Mistrem na dovolenou, na Slovensko chodit po horách, nechci s nimi? Ani ne, dík. Čet taky s Filipem, kterej na odporným česání ovoce (jablek?) někde v prdeli, jak mi to líčí, sbalila bych se po tejdnu a jela bych zpátky. Do pokojíku přijde K. a řekne mi, že sem svině.

Já: uber.

K řekne, že doufá, že mi taky vezmou něco, co mám nejradši.

Já: tak promiň, sem netušila, že z toho bude takový drama.

Ona: protože seš úplně strašně blbá.

Udělá přitom takový raperský nebo jaký gesto, musím se smát, je tak srandovní. Pak se na mě vrhne, holčička, bouchne mě do břicha a uteče. Brečí přitom.

Na malou třináctiletou holku to docela bolí.

Před spaním myslím na to, jak mi natrhla slezinu, nikdo nic neví a já umřu. Dojmu se k slzám, jak to bude smutný pro všechny, až umřu.

Čtvrtek 5. září

V noci bouřka. Čistej vzduch. Ráno úplně šedivo a prší. Krása.

K. se na mě za celý ráno ani nepodívá. Než odejdu do práce, přijdu za ní, že jí dám to triko, co se jí tak líbí. Pošle mě do prdele. Zní to od ní ještě divně. Ale líbí se mi, je taková zapřená. To já bych vzala triko a pak svý starší ségře udělala nějakou sviňárnu.

V práci mě dožene Helena, dělá jakoby nic, vždycky je tak veselá, a nejhorší je, že ona taková fakt je, proto ji maj všichni rádi,

.....

pořád se směje. A že zítra po práci se bude pít, a že Robert asi taky, a že jestli pudu s nima? Jo, snažím se úplně bez zájmu, ale pak mi tři lidi v práci řeknou, že dneska nějak zářím. Cha.

Cestou z práce nový šaty, červený, doma pak dlouhá manikúra. Plán jít spát brzy, ráno si ještě umejt vlasy, což je největší přemáhání, vstávat o půl hodiny dřív, ještě na budík, máma kvůli tomu, aby mě probudila, vstávat dřív nebude.

Máma jen tak mezi řečí, co že má zejtra uvařit, proč, divím se, a máma: přece přijde Kuba s tou svojí slečnou, Petrou, mám teda udělat lososa?

Já nebudu, jdeme z práce někam ven, ani to neříkám nijak s důrazem, prostě oznamuju, a hle, máma tím tónem, kterým říká to, co nejde změnit: no to teda v žádném případě, je to večere s rodinou.

K. na mě vyplázne jazyk, směje se očima, to triko teda nedostane, i kdybych ho měla vyhodit do popelnice.

Zkusím to znovu, zase příšerná hádka, brečím, pak si uvědomím, že budu mít zítra strašně opuchlý oči, to mě rozbere ještě víc, nenávidím mámu, někdy prostě jo, pak táta z práce, trochu nám udělá rozhodčího, kompromis, od osmi večere s Kubou, v deset můžu jít.

Pátek 6. září

Zaspím, neumytý vlasy, dobíhat tramvaj, maluju se na záchodě v práci, aspoň odejít už ve dvě. R. nepotkat, nevádí, večer. Doma si umeju vlasy, ale není to dobrý, zkouším účesy, stejně skončím u toho původního, nejobyčejnější rozpuštěný vlasy, sem pořád stejná, stejně obyčejná. Pak si aspoň přistřihnu ofinu.

Máma: co sis to zas udělala? Vypadáš, jako když dítě ostříhá panenku.

Celou večeri s Kubou a Petrou sem nervózní, nemám hlad, už chci jít, jenom hrozně letmo vnímám, jak je brácha proměněnej,

jak je milej na tu holku, jak je vůbec milej, máma jak je nervózní, jak se snaží, a brácha to snáší, neni na ni jako obvykle nepříjemnej.

Šaty si oblíknu až po večeři, protože sem si je nechtěla pokecat. K. řekne přede všema, jdeš na rande, co? Klepu si na čelo, ale cejtím, jak červenám. A ven.

Před hospodou už mi buší srdce, cigareta, abych se uklidnila, vejdu a R. tam neni. Chvilí ještě doufám, že je třeba na záchodě, ale ne. Helena neví. Vůbec nepřišel.

Balí mě dva jiní kolegové, ach jo, tak otravný, nejraději bych šla pryč, bez něj to nemá cenu, stejně si nemám s nikým co říct, co je mi do jejich firmy, což je jediný, co maj společný.

Dvě mochíta, omluva, musím na záchod, a zmizet.

Pěšky domů, je mi smutno, ale krásnej večer, než dojdou domů, je mi dobře, co nějaký Robert. Stejně za chvíli začnu chodit do školy, odsud odejdu, nový lidi, nový kluci. Doma máma, chce řešit Kubu, jak byl jinej a milej, a že to nevadí, že ta holka je starší, dvacet devět neni žádný věk, přemlouvá sama sebe, tak kejvu, že jo, že na to ani nevypadá, taky se bude stěhovat k ní, máma se z něj nejspíš rozplyne štěstím. Já mluvit nechci, lehnu si, ještě sem vyzenovaná, nikoho a nic nepotřebuju, co na tom, jak je hezkej a jak se krásně směje, a vtipnej jak je. Najednou si vysnívám, jak měl proběhnout dnešní večer, líbání na zastávce tramvaje, pak ji necháme ujet, jdeme noční Prahou, mluvíme o oblíbených knihách a shodujem se, taky má rád komiksy. Nejvíc ty vážný. A když má oblíbenou písničku, poslouchá ji pořád dokola.

A stejně to takhle bude, vim.

Sobota 7. září

Naši i K. na chatu, nejedu, přijde Zuzana, kouříme na balkóně, ona mluví, já poslouchám, nebo taky neposlouchám, ona stejně pořád všechno dokola, chodí s Jirkou už třetí rok, no tak to je jasný,

.....

že už si nepovídaj, já se skoro nedostanu ke slovu, přitom chci taky o R. mluvit. Zuzana taky hodně ráda radí, to mám zvlášť ráda. Jenže zas bejt celej den sama... A taky je vtipná. Když je dobrá nálada, smějem se hodně, což dneska je.

Odpo uklidim (cena za to, že nemusim na chatu), upeču si brambory, kouknu na dva filmy, co přines Kuba, *Simpsonovi ve filmu*, ani napodruhý to neni lepší, vlastně spíš horší, *Piráti na vlnách* lepší.

Večer nic, myslim na R., čtu, četuju, koukám na televizi, kde nic. Víkendy sou dlouhý. Nevyšla sem vůbec ven. A nečistila si zuby.

Neděle 8. září

Vrátěj se, za babičkou samy s mámou, táta pracuje, K. už zase v autě v uších sluchátka, tak vida, to rodiče vyměkli brzo. Babička dneska hrozně veselá, povídá nám o slepicích, kolik nesou, a taky která zelenina se letos vyvedla, tak kejvem, že to je paráda, vzpomínám na babičky slepice a jak je zabíjela a my sme se koukali.

Babička teď vypije celý ten posilňující nápoj, dokonce nás správně rozeznává, mamka má hroznou radost, překvapivě to nějak zapůsobí i na mě. Třeba to s babičkou nepůjde dolů tak rychle. Cestou domů se zastavíme u tety Lenky, je tam i sestřenka, hrozně ztloustla, když čekala mimino, má prsa úplně gigantický, a to sme kdysi nosily stejný triko, neuvěřitelný. Ale Barborka je roztomilý miminko, hraju si s ní, chytá mě těma maličkejma ručičkama, úplně mě to rozněžní, miminko.

Klára ji pak kojí, to mě zase odněžní.

Hrozně Roberta miluju. Těším se do práce.

Večer hádka s Ka, že dlouho zabírám koupelnu, ona musí jít spát, protože ráno vstává. Řeší se to, jako by to byla jaltská konference. A já rozhodně nejsem Stalin.

Poznatek: V jednom odstavci třikrát *miminko*. Někdy mi připadá, že sem slepá nebo hloupá, ačkoliv prokazatelně nejsem ani jedno. Ha, Martička, nejchytřejší holka na světě.

Pondělí 9. září

S Robertem na cigáru, sami dva, pozdravíme se, připálí si ode mě. Díváme se na sebe, sbírám odvahu se ho zeptat, proč v pátek nebyl v hospodě, už bych to fakt řekla, ale přijde někdo, koho on zná, já ne, a začnou se bavit spolu, tak smůla.

A pak když odchází, tak se otočí a řekne: máš hezkou ofinu, a přitom se tak směje, jako že je to fór, protože já si to fakt zkrátila hodně, vlastně už skoro ofinu nemám, taky se směju. Super.

Poprvé, co tu sem, mě ta práce baví.

Večer ven, rodiče zas nějaký řeči, musím furt pít? Musím, řeknu, to má táta zvlášť rád, vim.

S lidma ze třídy, ale bez Zuzany, nuda, ale mám dobrou náladu, a pak navíc přijde Vrána z béčka a je hrozně vtipnej. Velká škoda, že šilhá a má příšerný bedáry. Strašný, stejně sou to takový kecý,

.....

jak na vzhled každé sere, sebevíc je ten člověk fajn, když vypadá příšerně, tak to nejde. Ale klidně se jde zamilovat do kreténa, když bude na první dobrou sympatickej nebo hezkej. Rezultát, nefér k ošklivejm lidem. Neumím si to představit. Proti těm jeho pupínkům je jizva srandička. A stejně, už ji dlouho mít nebudu. Dám si proti plánu čtvrtý pivo, a pak zvracím klobásu, ach jo, mezi zaparkovanejma autama, když jdu domů.

Doma máma: ty zase vypadáš.

Já: měla sem čtyři piva.

Máma: to určitě.

Úterý 10. září

Ráno je mi špatně a nemůžu vstát. Roberta nepotkat.

Celej den na nic, jdu si koupit nový hadry na zápis, ale nic pořádnýho neseženu. Džíny.

Mamka: kolikery už máš džíny?

Píše mi Zuz, jestli s ní nepudu na zumbu. To ona vždycky, vymyslí nějaký zběsilej sport, a prej jestli nepudu s ní. Ale já nikdy nejdu. Ale ona mi stejně vždycky píše.

Celej večer sedím u počítače a nudím se. Dlouho uvažuju nad tím, že kontaktuju na skypu Roberta. Vim, že sem našla toho správnýho, ale nevím, nechci vypadat trapně. Dlouho sedím a koukám na jeho skype jméno Rob1011, pak jdu spát, představuju si, že sem mu napsala. Takhle švindluju, představuju si minulost, to, co už sem prosrala. Ale člověk musí opatrně, aby se nedostal do tý budoucnosti.

Středa 11. září

Zápis na fildě. Nemůžu si pomoci, sem nervózní, o to víc se potím, i když je venku zima. Ve vzduchu už je úplnej podzim a mokro,

přes noc pršelo, celej den mám husí kůži, protože sem si vzala letní boty, jenže nemohla sem jinak, na zápis se musí v podpatcích. A taky chci ukázat nohy.

Na podzim mám zatím jenom konversky. Musim si nějaký boty koupit. Anebo ne?

Nějak sem si myslela, že k týhle příležitosti, dneska, už jizvu mít nebudu, že mě tady v novém světě už uviděj tak, jak chci, ale mám. Zejtra mi přijdou peníze za srpen, zbytek mi půjčí rodiče. Musim se jít objednat. Přemejšlim, proč sem to neudělala doteď, a nevím.

Zvláštní — jedinej důvod, proč sem šla do týhle příšerný práce, byl, že sem se chtěla zbavit jizvy, tak proč na tom teda nepracuju? Nakonec na to přijdu, není to těžký. Co když ta jizva je můj talisman? Co když se jí zbavím a stane se mi něco špatnýho? Nikdy se mi nic špatnýho nestalo, žádněj kluk mě nenechal, ve škole mi to šlo, na vejšku sem se dostala hned, rodiče dobrý, brácha i ségra dobrý, někdy když slyším, jak je to jinde, vim, že my sme fakt happy. A já nejvíc.

Ale je ošklivá. Jenže co když je to něco za něco. Jizva na ksichtě za šťastnej život.

Už vidim, jak tohle někomu říkám. Nejlíp tátovi. Myslel by si chudák, že sem se zbláznila.

Nicméně na zápisu sedim a podpírám si rukou tvář, tak aby nebyla vidět. Půjdu tam a zbavím se jí. Šťastnej život umim i bez jizvy. Je to mnou, ne jizvou.

Zápis: hezký kluci nula, divný holky, skoro všechny. Povinnosti spojený se zápisem, trochu děsivý. Chci někoho, kdo mi poradí co a jak, tak hledám očima. Najdu holku, která vypadá hrozně jistě, je trochu tlustá, ale má cool náušnice, tak k ní přijdu a řeknu čau.

Jmenuje se Sabina a všechno ví, takže dobrej pocit. Akorát mi nenápadně čumí na jizvu, to ale každej, kdo mě vidí poprvý. Dělán, že to nevidim.

.....

Pak do práce, s Robertem se pozdravit na chodbě, pak se otočí a řekne, jestli du na cígo, já jo, a on že si teda se mnou dá ještě jedno, a jdem na cigáro a mně je špatně, o čem s ním mluvit, ale mluví on, proč jde na druhou cigaretu, jak se mu asi něco stalo s počítačem, není to zajímavý, ale jak to říká, zajímavý je. Směju se.

Nejhezčí den.

Večer: táta se hrozně vyptává na zápis, to ho zajímá, škola. Když je Martička hodná školačka, je táta nejšťastnější.

Pak *Kriminálka Anděl*, dokonce i táta, kterej detektivky hrozně rád, se nasere, jak je to pitomý. Ještě s nima rozkukám film, americkéj starej s Clintem Eastwoodem, byl krásnej, ale film nuda, tak jdu k počítači.

Mluvim se Zuzanou o Robertovi. Říká, ať se mu na tom skypu ozvu, tak si to zas otevřu a koukám na to, napíšu stokrát variaci *ahoj* a stokrát to smažu, a spát.

Ještě: Zuz znovu přemlouvá na zumbu. Nene. Ale třeba bych nějakýj sport dělat měla. Ale určitě ne nic takhle divnýho. Chvilí nad tím přemýšlím. Nic nevymyslim, kromě jízdy na koni, což je absurdní. A stejně se koní bojím. Jsou tak velký.

Čtvrtek 12. září

Ráno prší a zima. Práce velkéj opruz, mám toho moc a je to velká nuda, Roberta jen pozdravit, ale dneska též výplata, tak se utěšuju. Cestou z práce se zastavím na tý klinice, kterou sem si vytipovala. Je drahá, ale můj obličej taky.

Samozřejmě mi daj termín na 30. září, a to mám prej štěstí.

Zajímavej poznatek: Lidi, co tam sou, sestry, recepční a tak, mi vůbec nekoukaj na jizvu. Vůbec. Je to hezký. Ale oni sou zvyklí, nemůžou přece na lidi čumět, i když maj třeba opařenej obličej. Takže co.

Můj doktor je Arab. Mluví ale dobře česky. Akorát neumí používat množný číslo. Například: Mohlo by to stát dva tisíce, říkám já, ale já nejsem si jist.

Doma nepříjemý, Karolína zejtra odjíždí s kamarádkou na nějaký prodloužený taneční víkend, tak balí, všude její prádlo, máma žehlí, je to taková ta předodjezdová atmosféra, to nemám ráda, i když já nikam nejedu.

Napíšu Zuzaně, je v práci, dnes naštěstí hnusně, takže na zahrádce skoro nikdo, bude mít čas na mě, vezmu si flízovku a jedu za ní na Žižkov, sedím na baru a piju rum s kolou brčkem.

Odpotácím se na poslední denní tramvaj, a když přijdu domů, rodiče na mě koukají nesouhlasně.

Říkám jim, že mám termín na jizvu. Říkaj, když myslíš... Furt totéž.

Pátek 13. září

Trochu špatně ráno. A zima. V práci ale dobrá nálada, jako vždycky v pátek, ta kolektivní radost, to těšení se na víkend. Část lidí, ty největší kaliči, jdou večer do hospody. Jdu taky? Nevim, říkám, a fakt nevim.

R. mi připálí cigáro, a pak když jdeme dovnitř, sáhne mi na vlasy, máš tam lísteček, a vytáhne mi z vlasů malej lísteček ze stromu. Skoro se ho zeptám, jestli nejde večer do té hospody.

Doma zvláště bez sestry, prázdný.

Hodně zvažuju, jestli mám do té hospody jít, ale nakonec nikam nejdu, R. tam stejně určitě nešel, a navíc rodiče odešli do kina, neběžný, ale ráda sama, udělám si smaženky, dívám na *Temného rytíře*, nelíbí, zato rodiče přijdou z kina nadšený z *Líbáš jako bůh*. Viděla sem nabízečku, takovej uječený film se samýma starýma lidma. Nesnáším uječenou Holubovou.

.....

Furt hnusně, jdu nakupovat, abych měla něco nového do školy, pak se ke mně přidá Linda, jdeme na kávu plus dortík.

Koupila sem si:

konversky červený

svetr černej

tílko tmavě fialový a stejný žlutý

Tmavě fialová a žlutá jdou k sobě a já nosim dvě trika přes sebe často, když nemám prsa, tak můžu. Díkybohu. Další moje štěstí, sem prostě hubená. Rodiče taky. Kuba taky, Karolína taky. Sme takový pavouci, máme dlouhý nohy. To udělali rodiče dobře, že se dali dohromady, říkám si, když se doma oblíknu do nového, ještě ty džíny z úterka, celá nová, paráda.

Pak mi máma řekne, že táta je v Karlíně na třídním srazu po miliónu let a já ho musím jet vyzvednout, protože tak se to domluvilo, že já prostě rozvezu nějaký lidi domů. Co to je, copak sem tágař nebo co?

Tak jedu, teď večer nikde nikdo, jedu a cejtím se, jakože umím řídit, což neumím, ha, teda ne pořádně. Pak naložit tátu a dva jeho spolužáky, dokud sou spolu, můžu mlčet a soustředit se na řízení, oni mě ožrale navigujou, nejde mi to, a jim je to fuk, a táta opilej je tak zoufalej a zároveň dojemnej.

A co teprv když je vyložíme. Otec mě nutí závodit s nějakým chudákem, kterej na mě zatroubil, aby ne, když jedu jako mentál, a pak mi vypráví o tom srazu nějaký hrozně nudný ani ne historky. Jestli někdo neumí vyprávět, je to můj táta.

A pak v jeden moment otevře okýnko nadoraz a vykloní celou hlavu ven a zůstane tak až domů. U výtahu dělá, že se nekvává.

Máma: ty vypadáš!

Otec: měl sem pár piv...

Máma: jo, a kolik?

Otec: asi deset.

Máma: fuj.

Otec: klid, poslední tři byly malé.

Tak sme všichni klidný jak okurky. Spát, úplně vyčerpaná z toho řízení, sakra, takhle to nemá bejt, mám řídit jednou rukou a v druhý cigo, sluneční brejle a levá ruka opálená a celá pihatá, jak ji mám pořád v otevřeném okýnku, tak proč sem takovej zoufalec?

Neděle 15. září

Tátovi ráno špatně, ale dělá, že ne. Máma rýpavá až nepříjemná.

K babičce ve všech svých nových věcech, což je nesmysl, akorát si to zmačkám, a stejně v důchodáku bych mohla bejt v tepláčkách anebo i nahá a je to jedno. Babička má ledový ruce, venku prší a v pokoji má zimu, máma to hrozně řeší, ať jim zatopí. Jde za sestrama, jedinýho, čeho docílí, je, že babičce přinesou druhou deku a hodí ji přes ni.

Pitíčko nedopije a nikoho z nás jménem neosloví, ani špatným. Cestou domů rodiče mlčí. Posloucháme ČRo 1, mluvěj asi hodinu o čaji. Chci se zabít, jaká je to nuda.

Jedu pro sestru, když už sem v tom ježdění, je neděle, tak to bych mohla zvládnout, dojedu na Petřiny, což je směšný, vlastně pořád rovně, a zpět, sestra se hopsky loučí s dalšíma holčičkami ve velkejch hadrech.

Večer ale nejlepší věc!!!

Tak dlouho si hraju s tím Robertovým skypem, až mu omylem odešlu ča.

Chvilku hrozně nervózní, tluče mi srdce a potím se a pak on napíše: aho.

Neuvěřitelný. V tu chvíli si připadám úplně v nerealitě.

.....

A pak si povídáme třeba dvě hodiny. Nejlepší! A domluvili sme se, že zítra půjdem na oběd. Oběd!

Napsal třeba:

Já už tě chci pozvat hrozně dlouho.

Vždycky když tě vidím, mám lepší den.

Jsi krásná!

Celou dobu přemejšlím, jestli ti mám napsat, jsem rád, žes to omylem poslala!

Vůbec nemůžu usnout. Asi v jednu, to už spí i rodiče, si dám cigáro v otevřeném okně. Jdu s Robertem na oběd!

Doted'ka to byla moje fantazie. Oded' je to realita.

Robertovi se fakt líbim!

Pondělí 16. září

Ráno hrozně nervózní, co si vezmu na sebe, nakonec totéž co včera k babičce, což je vlastně divnost, v práci celý dopoledne k ničemu, to je fuk, už tu stejně dlouho nebudu, i kdybych tu už jenom seděla a kousala si nehty, je to jedno, pak přijde Robert a normálně: čau, Marto, tak jdem?

A jdem.

Do pizzerie nedaleko, sednem si sami a mluvíme, ale moc nám to nejde, jídlo mi nechutná, nemám vůbec chuť, jak sem nervózní, Robert si hrozně roztomile krájí pizzu, nejl rukama, a než se napije, otře si pusu ubrouskem.

Když odcházíme, dotkne se mě. Takovej ten správnej letmej dotek.

Večer doma s tátou o peníze na jízvu, táta už mi je dávno slíbil, ale teď najednou je nepříjemnej, samozřejmě mi je dá, ale má hrozný řeči, zodpovědnost, půjčování peněz, jestli sem si tu operaci dobře rozmyslela.

Říkám, to není operace, ale zákrok.

A stejně je mi to nějak líto, jako kdyby si táta přál, aby mi ta jizva zůstala.

Zavolá Róza, nemám čas? Mám, odejdu ještě před večerí, rodiče našťvaný, ale já taky, hrozně se opijem, hrozně, z té vši radosti. Nezvracím jenom proto, že sem nejedla, ale je mi špatně.

Úterý 17. září

A zase hezky. Všude pavučinky. Nevstanu a zavolám do práce, že sem nemocná. Celý dopoledne ležím a máma schválně luxuje, než odejde do práce.

Čtu *Zatím dobrý*, takovej román o Mašínech, supernapínavý. Do večera to dočtu.

Vůbec sem nevyšla z bytu. Trochu líto, poslední letní dny, ale aspoň sem otevřela okno. Večer odpadnu, jako kdybych skládala celej den uhlí.

V noci se probudim a vypnu počítač, Robert mi psal na skype, *kdes byla, milá Marto?*, ale já sem spala, teď už on samozřejmě off, takže nic. Ach jo, to mě štve.

Středa 18. září

Zdá se mi o Mašínech, sem s nima schovaná v nějakým kumbálu a oni se hádají, ale mluvěj v divnejch větách, kterejm nerozumim, a pak vyběhnou ven a mě tam zamknou, najednou tam sedí máma na židli a ptá se mě, proč sem se pořádně neoblíkla, dává mi tašku plnou jablek a říká, ať jdu nakrmit koně, ale že musím ty jabka nejdřív pokrájet.

Do práce vesele, už jenom osum dní, s Robertem už je to připravený, to už půjde i bez toho hnusnýho kanclu. Pavučinky, slunce, který nehřeje, nejhezčí část roku, akorát to nikdo nevidí, protože je každej otrávenej koncem prázdnin.

.....

R. mě vidí, když přicházím, a hned pro mě přijde, jestli jdem na cigáro. Říkám při cigáru, jak sem se opila a nemohla přijít, jak mi bylo blbě, že zas nemám chuť nejmín týden pít, a on: vidiš, a já tě chtěl vzít večer na drink...

A já: a proč nevezmeš?

Smějeme se.

Jdeme rovnou z práce, takže se nestačím převlíct.

Dáme si jedno jídlo dohromady, smažený rybičky.

Připaluje mi cigarety.

Mluvíme. Když pijeme, jde to líp. Je z Brna, má tam maminku, která na něm hrozně visí, proto se sem nemůže odstěhovat, proto nikdy nejde v pátek nikam, to už musí zpátky do Brna. Tady v Praze má malou garsonku na konečný stosedumdesátsedmičky v Bohnicích, jenom na přespání, a někdy stejně jede do Brna i v týdnu, protože maminka.

Moc se mi to nelíbí. Kluci nemaj bejt na maminky navázaný. Danova maminka na mě taky koukala, jako kdybych jí ho chtěla ukrást. Naštěstí Danovi to bylo fuk... Teď mu určitě maminka říká, no vidiš, taková holka si tě nezasloužila. Cha.

Taky mi řekne, že jizva je nádherná. Hrozně opatrně přes ni přejede prstem. Skoro nemůžu promluvit, jak mě ten dotyk dostane. Řeknu divným tónem: jako fakt?

Jako fakt. Bez tý jizvy je tý krásy půlka. Pak to vysvětlí, jako že není úchyl, že mu to prostě jenom připadá hrozně přitažlivý. Nerozumím, ale je to hrozně, hrozně milý.

Krásnej večer, na zastávce, když už mi přijíždí tramvaj, tak mě políbí. Odrtnem se, když už tramvaj bzučí, naskočím, máváme na sebe, já se směju, podívám se na sebe do odrazu v okýnku, vypadám jako šílenec, ale sem hezká, moc hezká, a jizva skoro není vidět.

Cesta tramvají nejrychlejší na světě.

V nonstopu na křižovatce si koupím smaženou sýr v housce, sednu si na zídku, pustím si v mp3 *Killers*, zrovna hraje *Read my*

mind, jím ten sýr, je nejlepší na světě, už navždycky mi tahle písnička bude připomínat tenhle den a tuhle chvíli.

Rodiče naštvaní, proč sem jim nedala vědět, že jdu někam večer, a proč sem nebrala telefon? Všimnu si teprv teď, že ho mám vybitej. Sou nepřijemný, padnou i nějaký ošklivosti. Že chlastám, například, sem nezodpovědná a nedospělá. A proč sem taková, když jsem byla vždycky taková hodná. A ten poslední rok, co se to se mnou stalo? Máma opět vysloví názor, že za všechno může Dan. Teď už ho nebráním. A navíc je mi to jedno.

Poznatek: Ovšem náhoda, vzpomenout si na Dana, a zároveň že máma si na něj vzpomněla.

Čtvrtek 19. září

Do práce se bojím. A těším.

Potkáme se s R. na chodbě, ten první moment je zvláštní, pozdravíme se a koukáme na sebe, a pak se on rozhlídne, pak se tak zvláštně usměje, nakloní se ke mně a dá mi pusku.

Vznášim se celej den. Od pěti pozoruju, jak ostatní odcházej. Asi čtyři lidi se mě zeptaj, co tam ještě dělám, hrozně předstírám práci.

Když odcházim, je sedum a myslim, že už tam sme sami (jestli mi R. neproklouzl, když sem byla třeba na záchodě). Jdu R. pozdravit, ale jen tak jakoby nic. A líbáme se v kanceláři a pak jdeme na metro, a tam se zase líbáme. Jede do Brna, zítra má dovolenou, říká, kdybych věděl, že budu s tebou, tak sem si ji nebral. Ale už slíbil mamince, že bude s ní. Napíše mi. Napíše mi večer na skype.

Píšu Róze sms, musím se s ní sejít, všechno jí říct, ale ona neodpoví. Tohle mě štve. Já vždycky odpovídám. Jdu domů, i když se mi vůbec nechce, čekám, že bude aspoň někdo na četu, ale není.

Při večeři hrozná hádka rodičů s Karolínou, která dostala pětku z fyziky. Prej že na fyziku kašle. Nikdy ji potřebovat nebude.

.....

Bude tanečnice a pak učitelka tance, takže na co fyzika. Chudák táta řve, jak sou vědomosti důležitý. Zastanu se Karolíny a pak teda řve už jenom na mě. Jeho hlavní argument — Ka je malá, ale já už bych měla mít rozum, já bych měla vědět, že vědět něco o tom, jak funguje svět, je vždycky dobré. A že tohle je zdarma, stejně v té škole musí sedět, tak proč to odmítat, proč být k něčemu schválně negativní, proč se něco nenaučit, nechápe nic, táta. Máma se drží zpátky, jo, až bude Ka drzá na učitelku, to zas bude ječet ona.

Přemejšlim chvilku o tom, co táta řekl. O tom času zdarma. Ale musím přece věnovat čas tomu, co je důležitý. Fyzika to není, sorry, tati.

Ale spíš přemejšlim o Robertovi. Proč mi nenapiše na mobil? Má vůbec můj číslo?

Jasně že já jeho číslo mám, našla sem si ho hned na začátku července, když sem si R. začala víc všímat. Ale já mu nemůžu napsat první. Nebo můžu?

Po hádce do pokoje, čekat na skype. Neozve se.

Spát nervózní. Asi mě nemá rád. Proč by taky měl. Sem malá holka, a s jizvou. Když už ležím v posteli, přijde mi zpráva, ale je to jenom Róza, je venku s nějakým svým novým klukem a vůbec si nevšimla, že sem jí psala. Sejdeme se zítra?

Tak jo. Stejně tu R. nebude.

Pátek 20. září

Venku prší.

V práci nuda.

S Rózou nuda, celou dobu chce mluvit o Tadeášovi (pozérský jméno), je z FAMU (samozřejmě), no to je toho. Je mu dvacet osm a je to nejspíš hroznej frajer, protože ji včera vzal do nějakýho podniku, kde stálo mochíto 150 korun, a ona jich měla osm.